

Իսկ Fétis՝ մոդէզի մը մասին զարմա-
նալի բան մը կը պատմէ.

« Երբ Մոզարի, կ'ըսէ, «Adagio in fa» և «Quartetto in do» լսէր, իսկոյն իւր ծակէն դուրս կ'ելլէր մտիկ ընելու համար, և իւր բոյնը չէր դառնար՝ մինչև որ երաժշտութիւնը չվերջանար: Ուրիշ մ'ալ երբ անտառի մը մէջ սրտա-
զրու մեղեդի մը կ'երգէր՝ ինքզինքը պա-
շարուած տեսաւ բազմաթիւ մոդէզիկներէն, որ իրենց վառվառն աչքերով զինքը կը դիտէին, և այնքան կախարդուած ուշա-
դըռութեամբ մտիկ կ'ընէին՝ որ և ոչ անոր շարժումներէն կը վախէին»:

Միջատներու մէջ ալ յատուկ յիշատա-
կութեան արժանի է, մեր պատուհաններու ժանեակն հիւսող անկոչ հիւրը՝ մամուկը: Gretryի մամուկը, ամէն անգամ որ դաշ-
նամուրի ծայնը լսէր՝ իւր ծակէն ելլելով գործիքին վրայ կը կենար մտիկ ընելու համար: Երաժշտասէր տիկին մ'ալ կը պատմէ, թէ ամէն անգամ քնար զարնելուն՝ սարդ մը իւր թիւով վերէն վար կախուած միշտ իրեն կը հետէր, սենեկին ո՛ր կողմն ալ դիմէր գործիքը հնչեցնելու:

Ուրիշ արտաբայ կարգի երաժշտասէր սարդ մ'ալ յիշատակուած է Micheletէն, որ ջութակահար որբուկի մը միակ սերտ բարեկամն ըլլալով՝ սովոր էր տղուն բազ-
կին վրայ հանգչիլ ամէն անգամ՝ որ նա իւր գործիքն հնչեցնէր:

Չանց կ'ընենք խօսիլ Թռչուններու ե-
րաժշտասիրութեան վրայ, ինչ որ արդէն ամենուն ծանօթ է. ասոր փորձն առնելու համար՝ բաւ է Թռչունի մ'առջև երաժշ-
տական գործի մը հնչեցնել և անոր գոհու-
նակութեան ու սքանչացման շարժումները դիտել:

Քաւական համարինք հոս յիշել միայն իբր օրինակ Պրօֆ. Franz Leharի դեղ-
ձանիկը, որ «երբ դաշնամուրի ախորժելի և զգայուն կտոր մը լսէ, կ'ըսէ նա, ոչ միայն հանդարտ և ուշադիր կը կհնայ՝ այլ և կը ջանայ սուտ ծայնով նոյնը ձևացնել. ընդհակառակն անախորժ կտոր մը լսելուն սուր ճիշդութիւն չհասնելու նշաններ կու տայ»:

Երաժշտութեան՝ այսպիսի այլազան կեն-
դանեաց վրայ ունեցած մոզրչ ազդեցու-
թեանէն կրնանք մակարեւել, թէ նաև միւս կենդանիներու վրան ալ քիչ շատ նոյն ազդեցութիւնը պիտի ընէ, բնական է ըստ իւրաքանչիւրին հասողութեան և կարո-
ղութեան: Զարմանալի չէ սակայն, որ ինչպէս մարդոց մէջ, այսպէս նաև աւելի իրաւամբ՝ կենդանեաց մէջ միշտ պիտի գտնուին որ երաժշտութենէ չզգացուին. կենդանեաց մէջ, քնականաբար, երիտա-
սարդները աւելի զգայուն կ'երևին՝ քան ծերագոյնները, ինչպէս որ փորձով ձեռնու-
վրայ տեսնուած է:

Հ. Ս. ՖԵՐԱՆԿԱՆ

ՓԻԼԻՊՊԵՍՆ ԿՂԶԻՆԵՐՈՒ

ՀԱՆԵԼՈՒԿՆԵՐԷՆ

1 — Գիշերը կու գան՝ առանց կանչուելու, ցորեկը կ'անհետանան՝ առանց զողոցուելու:

2 — Վէր կու գայ՝ կը մեկնիք. վար կ'եր-
թայ՝ կը կենանք:

3 — Կռա մը նրբին՝ լոկ մէկ տերեւով:

4 — Տեսայ երկու նաւակներ, որոնց մէջ կար
մէկ անձ միայն:

5 — «Հոս, հոս» կ'ըսէ՝ բայց բերան չունի:

6 — Շ գիրը Օ կը դառնայ, Օ գիրը Շ կը
դառնայ:

7 — Երբ ձեռքի մէջ բռնես՝ կը քալէ, երբ
ինքնիւրեն թողուս՝ կը դադրի:

8 — Գոցը՝ գաւազան մ'է, բացը՝ վրան:

9 — Երբ նստած է՝ բարձր է, երբ կանգուն
էցած:

10 — Երկու իշխանուհիներ կան, որոնք կը
բնակին լեռան մը երկու հակընդդէմ կողմերը:
Երբ մին լայ՝ կու լայ նաև միւսը:

11 — Թէ որ կտրէ՞ իսկոյն կը բժշկուի: